

sabíeu que...

ALGUNS JOCS DELS

Si em féssiu dir a què juga la mainada fora del col·legi, de bon segur que ràpidament us podria contestar: a ben poca cosa i a coses que exigeixen poc esforç i poca imaginació.

Al pati, durant el recreu van a temporades, juguen a bàsquet, a gomes, a corda, a la cadena, a futbol, a water i no en sabia dir gaires més.

La pregunta però, ens la fem quan volem saber a què juguen fora del pati. En veurem alguns al carrer o a la Placeta que fan el que hem dit abans o salten i corren. No cal pensar gaire per endevinar on són els altres: davant el televisor empassant-se allò que els ofereixen, amb una programació que dominen molt bé i que els pren moltes hores de lleure. No vull pas fer aquí una apologia contra la televisió, ja que només pretenc fer una senzilla observació sobre formes de jugar d'abans i d'ara.

Vint anys enrera encara no estàvem "intoxicats" de televisió i era normal que la canalla jugués a futbol al Camp de la Mandra, a la Placeta o al Pla del Campaner (avui això no és possible com abans). També jugàvem a les bales i a retrats, a cuit a pot o a amagar, a olles, a cuit a planta, a "saco", a espases, a lladres i policies, a pinçet, a vendre, a "manos", a abastar nius o agafar granes, a tirar rocs, a fer cabanes, etc.

Però, i els nostres besavis a què jugaven? Aquestes ratlles d'abans les he fetes per a justificar una mica el poder posar alguns

dels jocs de finals del segle passat, o sigui fa gairebé cent anys. Vaig trobar un test d'en Busquets i Punset del 1895 que recollia jocs infantils de les Guillerries i us en faig arribar uns quants: "El pare ermità.

Aquest joc nois i noies el juguen així:

Els vespres que fa clar de lluna s'aplega un estol de mainada, i un, que fa d'ermità, es posa arrambat a una paret on el clar de lluna hi toca, els altres, posats a l'ombra, criden tots a l'hora:

-Pare ermità, me voleu deixar entrar al sol?

L'ermità respon: -Ni al sol ni a la lluna
La quitxalla: -els ocelllets bé hi entren.

L'ermità: -Oh! Perquè volen.

Lavors tots els nens salten al clap de llum fent cabrioles i criden:

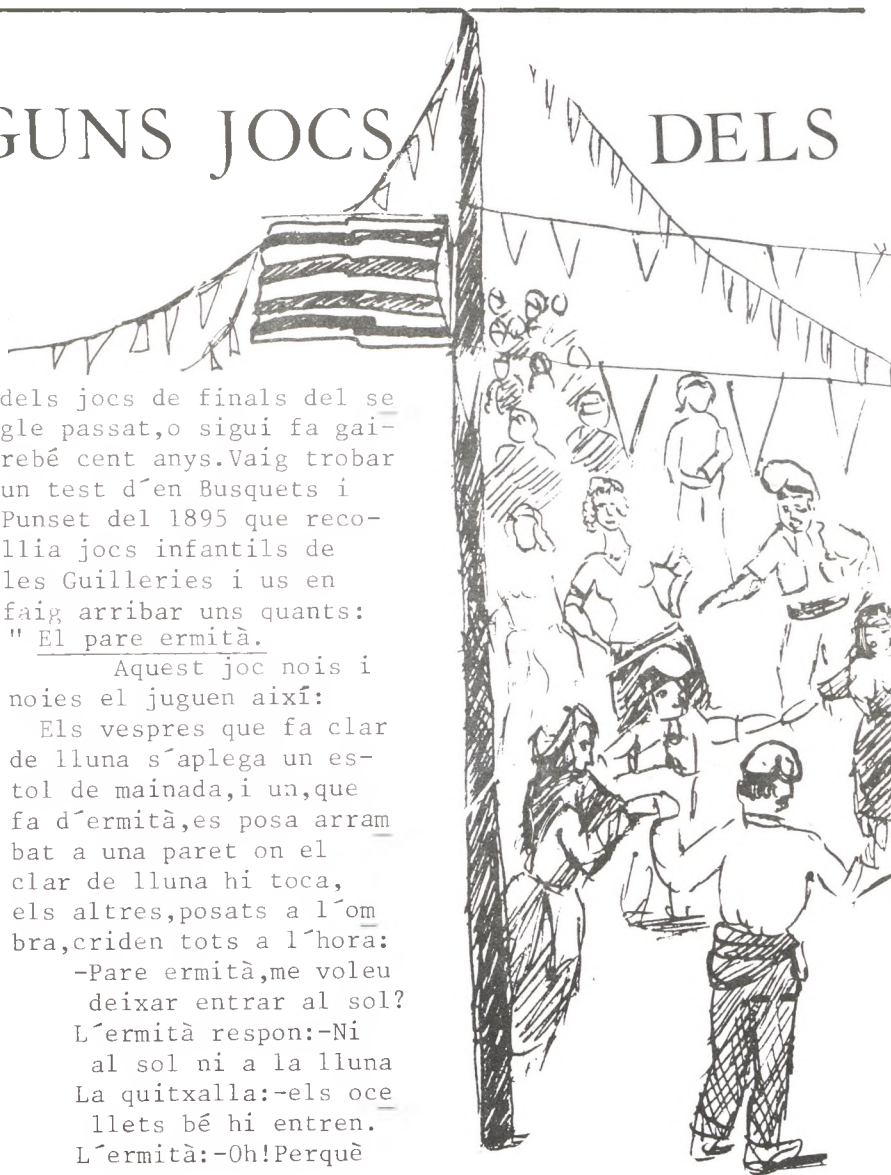
Jo també hi volo i hi volaré!

Jo també hi volo i hi volaré!

L'ermità que veu envaïts els seus dominis de la llum, els corre al darrera i a qui atrapa el posa al seu costat arrambat a la paret i s'hi està fins que el rescaten.

Santriga.

Per organitzar aquest joc s'ajunten una vintena de nois i un d'ells se amaga dins d'una entrada i quan hi és se n'hi va un altre i es posa al davant, mentre tot caminant crida "Santriga"! I els demés responen "La Moca"! Criden i criden seguint carrers i quan el que va el davant els té davant o a l'indret del lloc on

sap que està amagat l'altre, els sorprèn i els corre al darrera i toca amagar-se a aquell que es deixa agafar.

Calçotana.

Ho juguen una munió de nois que solen ser més grans que els dels jocs anteriors. Dos s'agafen les mans, es posen al cap de la plaça i canten:

Calçotada, rabadana,
tambori

salta de nas aquí!
i corren vers els demés, i tants com n'agafen s'hi afeixen formant una llarga corrua que es belluga amb violents moviments semblant una grossa serp. A voltes fins hi posen llurs faixes.

Eixos jocs tenen la particularitat de celebrar-se al vespre en temps de primavera. Des de que toquen